

Donderdag 9 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Op mijn bureau is het een rommel. En ook in de rest van het huis is het een troep. Ik ben deze week veel weg en voor mijn gezin alleen beschikbaar tijdens het avondeten. Overdag geef ik opdrachten via de app: om vlees uit de vriezer te halen, naar de bakker te gaan, te stofzuigen, de tafel af te ruimen, het tosti-ijzer van gesmolten kaasresten te ontdoen en de handdoeken in de badkamer uit te hangen in plaats van ze kleddernat te mikken in de wasmand. De jongens zijn nu hele dagen alleen thuis, behalve tussen de middag als mijn echtgenoot komt lunchen. Vooral de jongste heeft moeite met de hele situatie en voelt zich nogal verloren. Urenlang in je eentje ploeteren op je schoolwerk is ook nog wel wat als je pas twaalf jaar oud bent. Maar toch: hij het goed, evenals zijn broer. Ik ben trots op hen allebei. En van het online-onderwijs steken ze best veel op, merk ik. Hopelijk ben ik volgende week weer wat meer present hier thuis. Kan ik zelf weer eens wat lekkers voor ze maken, of de boel aan kant slingeren. Maar eerst maar eens zien dat ik de komende dagen goed doorkom. Weer iemand overleden in de gemeente, zaterdag de begrafenis, straks het gesprek met de familie. Drie begrafenis in een week, dit heb ik ook nog nooit eerder meegemaakt.

Gisteren was de begrafenis van Ali Veneklaas. Ondanks de omstandigheden hebben we haar met elkaar toch een waardig afscheid weten te bereiden. Indrukwekkend vond ik het om met de familie de kerk in te gaan, de klanken van het orgel te horen, het licht van de paaskaars op te halen en dat mee te nemen op weg naar de begraafplaats. Even indrukwekkend ook was uw aanwezigheid, op de route naar Klein Hemmen toe: daar stond u, langs de kant van de weg, als stille getuigen van het leven dat wij gaandeweg uit handen moesten geven. We hielden ons nu allemáál aan het Licht vast op dat moment, dacht ik terwijl ik mijn ene voet voor de andere zette. Toen we na afloop weer terugkwamen bij de kerk, zag ik dat de elektrische fiets van Hans, de zoon van Ali en Gerrit, aan de oplader lag. Met mijn ogen volgde ik het snoer naar het stopcontact dat achter een vaag hegje verborgen bleek te zitten in de muur van onze kerk. Zit daar een stopcontact? Oh ja, dat is waar, dacht ik: daar halen de lichtjes in de kerstboom buiten ook altijd hun stroom vandaan.

Ik loop van boven naar beneden met een volle vuilniszak. Kom in de keuken, loop nu langs de koelkast richting de bijkeuken. Ik blijf staan. Ik blijf plakken aan de vloer. Ik kijk naar beneden. Ik weet niet wat hier uit de koelkast is gevallen, maar het is rood en vet en het ruikt naar gedroogde tomaten in olijfolie. Vanmiddag maar eens een online les 'hoe dweil ik de vloer' op het programma zetten denk ik. En vanavond verse wafels bakken als toetje om de verloren uurtjes wat te compenseren.

Vanavond om 19.00 uur stuur ik u de link door voor het fimpje van vandaag dat past bij Witte Donderdag. Let dus op de website, want daar komt het op te staan. U kunt zich ook aanmelden bij mij via de whatsapp (tel. 06-28167423), dan stuur ik het u via de app toe. Wie al op de verzendlijst van de gemeente staat, krijgen het doorgeappt.

Morgen, zaterdag krijgt u ook om 19.00 uur een link doorgestuurd voor de fimpjes van respectievelijk Goede Vrijdag en Stille Zaterdag. Zondagmorgen 9.00 uur krijgt u de link voor Pasen. De beelden die ik u stuur komen de komende dagen in plaats van mijn geschreven woorden. Maandag neem ik een dagje rust en dinsdag klim ik weer voor u in de pen.

Ik kijk nog eens even naar die foto van gisteren. 'Jij en ik en de kerstboom hebben één ding gemeen', denk ik bij mezelf: 'we krijgen voeding uit dezelfde bron: het huis van God'.

Groet al onze vrienden in het geloof.
Genade zij met jullie allen.

Ds. A.E.I. Zaal

